

சங்க இலக்கியத்தில் வளமை வழிபாடுகள்

சி. பரமேஸ்வரி அ. *

அ தமிழ் உயராய்வு மையம், அழகப்பா அரசு கலைக்கல்லூரி, காரைக்குடி-630003, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Prosperity Worship in Sangam Literature

C. Parameswari a, *

^a Tamil Research Centre, Alagappa Government Arts College, Karaikudi-630003, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

parameswaric699@gmail.com

Received: 30-08-2021

Revised: 29-04-2022

Accepted: 09-05-2022

Published: 15-07-2022

ABSTRACT

Worship forms the basis of the beliefs that guide human life. In this way, they sprinkled paddy and worshipped the deity so that the intended action would result in good deeds. When the souls of the heroic deaths on the battlefield emerged as a creative power as well as a destructive power, they worshipped monumental stone by sacrificing toddy to gain creative power and a lamb to protect themselves from destruction. There was also a belief that one could get what one wanted by worshipping the monumental stone. In order to get rid of the disease, they performed a ritual and worshipped God Murugavel by sacrificing a young goat. The Bharatavas (fishermen) worshipped the Suravukodu (jaw bone of sword fish) for wealth and strength. They worshipped snails, crabs, shrimp, and swordfish made of gold in the freshet flood so that the harvest would increase and the country would be prosperous.

Keywords: Sprinkling the Pods, Slaughter of Sheep and Goats, Net Resource and Wealth, Water Worship.

முன்னுரை

சங்க இலக்கியங்கள் பண்டைத் தமிழர்களின் உள்ளத்து உணர்வுகள், அரசியல், குடிவாழ்க்கை, பொருளாதாரச் செழுமை ஆகியவற்றை வெளிக்காட்டக் கூடியன. நன்மையும் தீமையும் இவையென உள்ளது உள்ளவாறு கூறி மக்களுக்கு நல்லுணர்வு ஊட்டக் கூடியன. தீமைகளிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் நன்மைகளைப் பெற வேண்டியும் மனித வாழ்க்கையில் ஏற்படும் சில நிகழ்வுகளுக்குத் தீர்வு காண முயலும் நிலையிலும் மனித மனமானது சிலவற்றைப் படைத்துக் கொள்கிறது. இதன் வாயிலாக நம்பிக்கைகள் உருவாகின்றன. இந்நம்பிக்கைகள் மக்களால் உருவாக்கப்பெற்று சமுதாயத்தால் பாதுகாக்கப் பெறுகின்றன. மனிதனின் தன்னல உணர்வும் சமுதாய உணர்வும் நம்பிக்கைகளை வளர்த்து வருவதோடு மனித வாழ்வின் செயல்களுக்கும் அடிப்படையாகின்றன. மக்கள் தங்கள் வாழ்வில் வளம்பெற வேண்டி நம்பிக்கைகளின் வாயிலாக வழிபாடுகளை நிகழ்த்துகின்றனர். இவற்றைப் பற்றி அறிவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது.

விரிச்சி கேட்டல்

விரிச்சி என்பது நற்சொல் கேட்டல். முதுபெரும் பெண்டிர் தாம் மேற்கொள்ளும் செயல் நிறைவேற வேண்டுமென்று எண்ணிய நிலையில் ஊர்ப்புறத்திற்குப் படியில் நெல்லும் மலரும் கொண்டு சென்று இறைவனை வழிபடுவர். அந்நிலையில் மக்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்ளும் சொற்களைக் கொண்டு தாம் மேற்கொள்ளும் செயல் இனிது நிறைவேறுமென்று நினைத்தல் அக்கால

மக்களின் நம்பிக்கையாகத் திகழ்ந்தது. “ஒருவர் ஏதேனும் ஒரு செயலைப் பற்றிச் சிந்திக்கவோ அல்லது செயலாற்றவோ நினைக்கும் நேரத்தில் அயலிலிருந்தவர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்ளும் சொற்கள் தான் சிந்திப்பவற்றிற்கு இயைந்ததாகவோ அல்லது இயையாததாகவோ அமைந்து மேற்கொள்ளப் போகும் செயலின் பயனை நிச்சயிக்கும் என நம்பிக்கை கொள்ளுதலே விரிச்சி எனப்படும்” (Gandhi, 1980).

மாலைப்பொழுதில் வயது முதிர்ந்த பெண்கள், அரிய காவல் கொண்டதும் பழமையானதுமான ஊரின் புறத்தில் சென்றனர். யாழிசை போன்று ஒலியெழுப்பும் வண்டுகள் தூழ்ந்து ஆரவாரிக்கும்படி அரும்புகள் மலர்ந்த முல்லைப் பூக்களை நாழியில் கொண்ட நெல்லோடு தூவி, தெய்வத்தை வணங்கி நற்சொல் கேட்டு நின்றனர்.

“..... மாலை

அருங்கடி மூதூர் மருங்கில் போகி

யாழிசை இனவண்டு ஆர்ப்ப நெல்லொடு

நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை

அரும்பு அவிழ் அலரி தூஉய் கைதொழுது

பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்ப”

என்பதில் சங்க காலத்தில் பெண்கள் நெல்லும் மலரும் தூவி இறைவனை வழிபட்டு விரிச்சி கேட்டனர் (Mohan, 2004). இறைவனை வழிபடுமிடத்து மங்கலப் பொருளாகிய மலர்ப் பலியிட்டு வழிபடுதல் காலந்தோறும் பின்பற்றக் கூடியதாகும். வழிபாட்டில் மலருடன் நெல்லும் தூவி வழிபடக் காரணமென்னவென்று ஆராயுமிடத்து நெற்களை விளை நிலத்திலிட்டு விளையும்போது அதிக விளை பயனை நல்கும். இதைப் போன்று தாம் நினைக்கும் செயல் பயனை விளைவிக்குமென்ற நம்பிக்கையில் நெல்மணிகள் தூவப்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

நடுகல் வழிபாடு

சமுதாயச் சிறப்பு வாய்ந்த மற்றும் போர்க்களத்தில் விழுப்புண்பட்டு வீரமரணம் எய்தியோரின் நினைவாக நடப்படும் கல் நடுகல் எனப்படும். வெட்சி வீரருடன் போரிட்டக் கரந்தை மறவர், போர்க்களத்தில் விழுப்புண்பட்டு வீர மரணம் எய்துதலுண்டு அந்நிலையில் அம்மறவரைக் கல்லில் நிறுத்தி வழிபடக் கல்லைக் காணுதல், அக்கல்லைக் கைக்கொள்ளுதல், கொண்ட கல்லை நீர்ப்படுத்தித் தூய்மை செய்தல், அக்கல்லை நடுதல், நட்ட கல்லிற்குக் கோயில் எடுத்தல், பிறகு தெய்வமாக்கி வாழ்த்தி வழிபடுதலைத் தொல்காப்பியம்,

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்

சீர்த்தகு சிறப்பின் பெரும்படை வாழ்த்தல் என்று” (Subramanian, 2004)

என்று இயம்பும். “போரின்கண் விழுப்புண்பட்டு வீழ்ந்த மறவர்க்குக் கல்நட்டு வணங்குதலும் அக்கல்லின்கண் அவர்தம் பெயரும் பீடும் பொறித்து வைத்தலும் பண்டைத் தமிழர் வழக்கம்.” (Somasundranar, 1970) “சமுதாயச் சிறப்பு மிக்க இயல்புகளைக் கொண்டிருந்தவர்களின் இறப்பிற்குப் பின் அவர்களது நினைவாக நடப்பட்ட கல்லே நடுகல் ஆகும். நடுகல் என்றால் நடப்பட்ட கல் எனப் பொருள்படும்.” (Gandhi, 1980).

நடுகல்லில் மானம் மிகுந்த மறவனுடைய பெயரும் பீடும் பொறித்தனர். மயிற்றோகைகளைச் சூட்டினர். நடுகல்லின் முன் ஊன்றிய வேலும் அதன்கண் கேடகமும் சார்த்தப்பட்டதை,

“நல்லமர்க் கடந்த நாணுடை மறவர்

பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்

பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்

வேலூன்று பலகை”

என்பது உணர்த்தும் (Somasundranaar, 1956).

நடுகல்லைச் சுற்றிக் கேடயப்படை வேலிபோல் வரிசையாக நிறுத்தப்பெறும். அவற்றைத் தாங்குவதற்குச் சுற்றி வேல்கள் ஊன்றப்பெற்றிருத்தலை,

“கிடுகுநிரைத் தெஃகூன்றி

நடுகல்லின் அரண்”

என்பதால் பெறப்படும் (Somasundranaar, 1956).

தம் வலிய ஆண்மைக்கு அறிகுறியான மணற்குன்றின் மேலுள்ள நடுகல் தெய்வத்தை வழிபடுவதற்காக அக்கல்லில் மயிற்றோகைகளைச் சூட்டினர். தோற்கருவியை முழக்கி நெல்லால் ஆக்கிய கள்ளொடு செம்மறிக் குட்டியைப் பலி கொடுத்தமையை,

“வல்லாண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்

நடுகற் பீலி சூட்டித் துடிப்படுத்துத்

தோப்பிக் கள்ளொடு துருஉப்பலி கொடுக்கும்”

என்பது விளக்கும் (Somasundranaar, 1956).

நடுகல்லில் இறந்துபட்ட வீரனின் பெயரும் பீடும் பொறிக்கப்படும். தெய்வ உருவங்களை மலர்களால் அழகுபடுத்துவதைப்போன்று மயிற்றோகைகளைச் சூட்டியுள்ளனர். நடுகல்லைச் சூழ வேல்களை நிரல்பட நட்பு உட்புறமாகக் கேடயங்களை வேய்ந்து அரண் செய்யும் வழக்கத்தின் நோக்கம் நடுகல்லில் தெய்வமாக நின்றவன் தன் குடிக்குக் காவலாக விளங்குகின்றவன் என்று மக்கள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர்.

மறவன், தம்மொடு பொருந்தாத பகைவரைப் போர்முனையில் எதிர்நின்று தடுத்து நிறுத்தி, கொம்புகளையுடைய யானைகளைக் கொன்று இறந்துபட்டனர். அப்போர் வீரனுக்கு நடப்பட்ட நடுகல்லில் தெய்வமாய் நின்றவனை வழிபடுதலன்றி நெல்லைத் தூவியும் வணங்கியதை,

“ஒன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி

ஒளிறேந்து மருப்பிற் களிறெறிந்து வீழ்ந்ததெனக்

கல்லே பரவி னல்லது

நெல்லுகுத்துப் பரவுங் கடவுளு மிலவே”

என்பது உணர்த்தும். நடுகல்லில் இறந்த வீரனின் ஆன்மா உறைந்திருப்பதாக எண்ணித் தெய்வமாய் வழிபடும் வீர வழிபாடு இடம்பெற்றுள்ளது (Avvai Duraisamy pillai, 2010a). வழிபடும் இடத்தில்தான் கடவுளும் வெளிப்பட்டு அருள்புரிவான் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடத்துக் காணப்பட்டது. வயல் வளம் பெருக வேண்டி நெல்லைத் தூவி வழிபட்டனர்.

இறந்தோருக்குப் படைத்தலில் அவர்கள் விரும்பிய உணவுப் பொருட்கள், பயன்படுத்திய பொருட்கள் இடம்பெறுதல் இன்றளவும் மக்களிடத்துக் காணப்படுகிறது. போரில் வீரமரணம் எய்தியோரின் ஆன்மாவிற்கு ஆற்றல் அதிகம். அது ஆக்க சக்தியாகவும் அழிவு சக்தியாகவும் வெளிப்படும் என்று நம்பினர். அவ்வகையில் விரும்பிய பொருட்களைப் படைத்தால் வழிபடுவோருக்கு நன்மை விளையும் என்ற தன்மையில் கள்ளும் மக்களை அழிக்காது காக்க வேண்டி உயிர்ப்பலியிட்டு அமைதிப்படுத்தும் நிலையில் செம்மறிக் குட்டியும் பலியிடப்பெற்றது. வீரயுகத்தில் நினைவுச் சின்னமாகக் கருதப்பட்ட ஒன்று காலப்போக்கில் வழிபாடாக மாற்றம் பெற்றதை அறியமுடிகிறது. மறக்குடிப் பெண் விருந்தினர்களை எதிர்கொள்ளப் பெறுதல் வேண்டுமென்றும் பகைவர்கள் தம் நாட்டைத் தருவதற்கு ஏதுவாகிய பகையை எம் அரசனோடு எம் கணவனும் பெற வேண்டுமென்றும் நடுகல்லை வழிபட்டாள்.

“..... அரிவை

நடுகற் கைதொழுது பரவு மொடியாது

விருந்தெதிர் பெறுகதில் யானே யென்னையும்

ஓ..... வேந்தனொடு

நாடுதரு விழுப்பகை யெய்துக வெனவே”

என்பதில் நடுகல்லை வழிபட்டால் விரும்பியதைப் பெற இயலுமென்ற நம்பிக்கையால் மறக்குடிப் பெண், தன்னுடைய கணவன் வெற்றி பெற்றுச் செல்வத்துடன் வந்து, விருந்து புறந்தரும் வாழ்க்கை தனக்கு வாய்க்கப்பெற வேண்டுமென்று நடுகல்லை வழிபட்டமை புலனாகிறது (Avvai Duraisamy pillai, 2010a).

வெறியாடல்

காதல் வயப்பட்ட பெண்ணின் உடல் நிலையில் மாற்றம் ஏற்படும். அவ்வேறுபாடு கண்ட அன்னை முதலானோர் ‘இவள் முருகனால் வருத்தப்பட்டாள்’ என்று எண்ணி வேலனை அழைத்து வெறியாட முற்படுவர். அந்நிலையில் முருகவேளுக்கு வழிபாடு செய்வர்.

தலைவியின் உடல் வேறுபாட்டினை அறிந்த செவிலி, வேலனை வினவி வெறியாட்டெடுக்க முற்படுவதைத் தொல்காப்பியம்,

“வெறியாட்டித்து”

(Subramanian, 2004)

என்று மொழியும்.

தலைவிக்கு ஏற்பட்ட நோய் வெறியாடுதலின் மூலம் நீங்கும் என்ற தன்மையில் “வெறியாட்டு என்பது பழந்தமிழரின் தனித்த வழிபாடாகும். வழிபாடு செய்பவர்களின் வாயிலாக இறைவன் வெளிப்படுவான் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தோன்றிய இவ்வழிபாட்டுமுறை வெறி எனவும் வெறியயர்தல் எனவும் இலக்கியங்களில் சுட்டப்படும். மருந்தாலும் பிறவற்றானும் நீங்காத நோய் வெறியாட்டால் நீங்குமென்று நம்பிக்கை கொண்டு வெறியயர்தலே வெறியாட்டு எனப்படும்” என்பர் (Gandhi, 1980).

தொல்காப்பியம், நிலத்தினடிப்படையில் திணையைக் கூறுமிடத்து,

“சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்”

(Subramanian, 2004)

என்று மொழியும். இதன் உரையில் நச்சினார்க்கினியர், “குறிஞ்சி நிலத்திற்குக் குறவர் முதலியோர் குழீஇ வெறியயர்தற்கு வேண்டும் பொருள் கொண்டு வெறியயர்ப ஆகலின் ஆண்டு முருகன் வெளிப்படுமென்றார்” என்பர் (Avvai Duraisamy pillai, 2010b). இதன் ஆய்வுரையில் “வெறியயர்தற்கு - தெய்வத்திற்குச் செய்யும் கடன்களைச் செய்வதற்கு வெறியயர்ப - தெய்வம் ஏறப் பெற்று ஆடுதல் செய்வர்” என்பர் (Avvai Duraisamy pillai, 2010b).

இவற்றால் வெறியாடுதலுக்கு வேண்டும் பொருள் கொண்டு வேலன் மீது முருகவேளை ஏறச் செய்தல் உண்டு என்பது பெறப்படுகிறது.

அன்னை முதலானோர் முருகவேளை வழிபடுவதற்கு இரவுப்பொழுதில் வேலனை வெறியாட்டயர அழைத்தனர். வேலனும் வெறியாடும் களத்தினை நன்கு அமைத்தான். முருகனுடைய வேலிற்கு மாலை தூட்டினான். வளம் பொருந்திய வீட்டில் ஒலியுண்டாக முருகனைப் பாடிப் பலியினையும் கொடுத்தான். திணையினைக் குருதியுடன் கலந்து தூவி முருகனை வரும்படி அழைத்து இல்லத்துள் வழிப்படுத்தியமையை,

“களநன் கிழைத்துக் கண்ணி தூட்டி

வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலிகொடுத்த

துருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
முருகாற்றுப் படுத்த வருகெழு நடுநாள்"

என்பது உணர்த்தும் (Somasundranaar, 1956).

வெறியாட்டு நிகழ்த்தினால் நோய் தீருமென்று கருதிய நிலையில் ஆட்டையறுத்து முருகவேளை வழிபட்டமையை,

"வெறியென உணர்ந்த உள்ளமொடு மறியறுத்து
அன்னை அயரும் முருகு"

என்பது குறிப்பிடும் (Avvai Duraisamy pillai, 2010).

வெளியாட்டின் குட்டியை அறுத்தலும் தினையரிசியினைப் பிரம்பின் கூடையில் நிரம்பியிருத்தலும் இசைக்கருவிகளை முழக்குதலும் வெறியாட்டின்போது கடைப்பிடிக்கப்பெறும். மேலும் வெறியாட்டானது ஊர்ப்புறத்து ஆற்றுப்பகுதிகளிலும் நிகழ்த்தப்பெற்றதை,

"மறிக்குரல் அறுத்து தினைப்பிரப்பு இரீ
செல்ஆற்றுக் கவலைப் பல்இயம் கறங்க"

என்பது சுட்டும் (Nagarajan, 2004).

வெறியாட்டானது வீட்டிலும் ஊர்ப்புறத்திலும் நிகழ்த்தப் பெறுதலுண்டு. இவ்வெறியாட்டின்போது முருகவேலிற்கு மாலை தூட்டி அழகுபடுத்துவர். வெளியாட்டுக் குட்டியின் கழுத்தை அறுத்துப் பலி கொடுத்து, தினையைக் குருதியுடன் கலந்து தூவி, இசைக்கருவிகள் ஒலிக்க வழிபாடு நிகழ்த்தப்பெறுவதுண்டு. முருகனால் வருத்தப்பட்டாள் என்று எண்ணிய நிலையில் தன் மகளின் உயிருக்குத் தீங்கு ஏற்படாது காக்க வேண்டி வெளியாட்டுக் குட்டியின் கழுத்தை அறுத்துப் பலி கொடுத்துச் சீற்றத்தினைத் தணித்துள்ளனர். உயிர்ப்பலியானது தெய்வத்தின் சீற்றம் போக்கக் கையாண்ட வழிபாட்டுமுறை. வெறியாட்டில் வேலனாகிய முருகனுக்குப் பலி கொடுத்தலால் நோய் நீங்கும் என்று நம்பினர். தன்னுயிரைக் காக்க வேண்டி, தன்னுயிர் வளமிக்கதாகத் திகழ வேண்டித் தெய்வத்திற்கு உயிர்ப்பலி கொடுக்கும் நிலையினை அறியப்படுகிறது. மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளுள் ஒன்று உணவு. இவ்வுணவு வளம் தங்கள் வாழ்க்கையில் பெறவேண்டி இறைவழிபாட்டில் தினை முக்கிய இடம் பெறுகிறது.

சுறவுக்கோடு வழிபாடு

பண்டையோர் வருணன் என்னும் கடல் தெய்வத்தைச் சுறவின் கொம்பில் ஏற்றி வழிபடுவர். கடலில் செல்வோர், சுறா மீன்களால் தங்களுக்கு இடையூறு நேரா வகையில் அத்தெய்வம் காக்குமென்று நம்பினர்.

நிலத்தால் திணையை உணர்த்துமிடத்துத் தொல்காப்பியம்,
"வருணன்மேய பெருமணல் உலகமும்"

என்று குறிப்பிடும் (Subramanian, 2003). இதன் உரையில் நச்சினார்க்கினியர், "சுறவுக் கோடு நட்டுப் பரவுக்கடன் கொடுத்தலின் ஆண்டு வருணன் வெளிப்படுமென்றார் என்பர் (Arunachalam, 1994).

பரதவர், சினைகளையுடைய சுறாமீன் கொம்பை நட்டு அதில் தெய்வத்தை நிறுத்தி வழிபட்டதை,

"சினைச்சுறவின் கோடுநட்டு
மனைச்சேர்த்திய வல்லணங்கினால்"

என்பது உணர்த்தும் (Somasundranaar, 1956).

பண்டைத் தமிழர் வழிபடும் இடத்தில் வழிபடும் குறியீட்டுப் பொருளில் தெய்வம் உறையும் என்று நம்பினர். அவ்வகையில் நெய்தல் நில மக்கள் சுறவுக்கோட்டில் வருணனை நிலைநிறுத்தி வழிபட்டனர். வலை வளம் பெருக, சுறாமீன் போன்று வலைமை வளம் மிக்கவர்களாகத் திகழ் சுறவுக் கோட்டினை வழிபட்டனர். “சினைச்சுறவு - கருக்கொண்ட சுறாமீன். இம்மீன். முகத்திலே நீண்ட கொம்புடையதாம். நெய்தனில் மாக்கள் வலைவளம் பெருகும் பொருட்டு அந்நிலத் தெய்வமாகிய வருணனைச் சுறவுக்கோடு நட்டுப் பரவுக்கடன் கொடுத்து வழிபாடியற்றல் மரபென்க” (Somasundranar, 1956) என்பர். “சினை” என்பது ‘விருத்தி’ அல்லது ‘செழுமை’யின் அடையாளமாகும். எனவே, கடலில் மீன்வளம் பெருக வேண்டும் என்பதற்காகச் சினைச் சுறாவின் கோட்டை நட்டு வழிபட்டனர். இது வளமை வழிபாடாகும்” (Dhananjayan, 2012) என்றும் “கடலில் வாழும் ஏனைய மீன்களுக்கு அச்சமுட்டுவதாகத் திரியும் வாட்சுறா, மீன் வேட்டைக்குச் செல்லும் பரதவர்களுக்கும் இன்னல் விளைவிக்கக் கூடிய கொடிய மீனாகவே இருந்தது. அக்கொடிய மீனை வேட்டையாடிப் பிடிக்கும் மீனவர்கள் அதன் ஆற்றலும் தமக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்று விரும்பினர். எனவே, அதன் மருப்பைத் துண்டித்து அதனைப் பாதுகாத்து வருவதாலும், அதனை வழிபடுவதன் மூலமும் தன் வலைமையைப் பெருக்கிக் கொள்ள முடியும் என்று கருதினர்.” (Dhananjayan, 2012).

புனலாட்டு விழா

புனலாட்டு என்பது நீராடல். வாழ்க்கைக்கு அடிப்படை ஆதாரமாகத் திகழும் நீரை வாழ்த்தி வழிபட்டனர். “நீரால் நிலம் வளமையடைவது போன்று மனிதன் தன் வாழ்வில் வளமையை எதிர்நோக்கிய நிலையில் நீரால் பொருள்கள் வளமையடைகின்றன தூய்மையடைகின்றன என்ற கருத்தேற்றம் தோன்றியது” (Gandhi, 1980).

மகளிர், வையை ஆற்றில் பெருகி வந்த புதுப்புனல் வெள்ளத்தில் நீராட விரும்புவர். எனவே வையை ஆற்றில் வழிபாடு செய்வதற்குரிய அவிப்பொருள், நெருப்பு ஆகியவற்றையும் ஏனைய பல்வேறு பொருள்களையும் தங்கள் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு செல்வர். தத்தம் கணவரை வையை நீராட்டு விழா நாளுக்குரிய ஆடை, அணிகலன்களை அணியச் செய்வதை,

“புகை பூ அவி ஆராதனை அழல் பலஏந்தி

நகை அமர் காதலரை நாளணிக் கூட்டும்

வகை சாலும் வையை வரவு”

என்பது உணர்த்தும் (Subramanian, 2004).

வையை வெள்ளத்தில் நீராடிக் களைத்த பின்பு நீரில் பயன்படுத்திய புனைகளைக் கைவிட்டுக் கரையேறுவர். வேறு சிலர் அப்புது வெள்ளத்தில் தாம் கொண்டு வந்த பொன்னால் செய்த நத்தை, நண்டு, காலினையுடைய இறால் மீன், வளமிக்க வாளைமீன் ஆகியவற்றை விட்டு நாட்டில் விளைச்சல் பெருக வேண்டும். அதனால் உலகம், வளமுடன் பொலிய வேண்டும் என்று வேண்டி வாழ்த்துவர்.

“நத்தொடு நள்ளி நடைஇறவு வயவாளை

வித்தி அலையில் விளைகபொலிக என்பார்”

என்பதில் நீர் வாழ் உயிரினங்கள் பல்கிப் பெருகி வளமிக்கதாகத் திகழவேண்டுமென்று வழிபட்டமை உணரமுடிகிறது (Subramanian, 2004).

ஆய்வுப் பயன்

இறைவழிபாடு நிகழ்த்தினால் வாழ்க்கையில் வளம்பெற இயலும். பண்டைத்தமிழர் நெல், தினை ஆகிய உணவுப் பொருட்களைத் தூவி இறை வழிபாடு நிகழ்த்தல், தெய்வத்திற்குச் செம்மறியாடு,

வெளியாட்டுக் குட்டி ஆகிய உயிரினங்களைப் பலியிடல், குலக்குறி வழிபாடு, நீர் வழிபாடு ஆகியவற்றை மேற்கொண்டு வளமை வளம் மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்தமை அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

சங்க காலப் பெண்டிர் விரிச்சி கேட்டலின் போது தான் வேண்டும் காரியம் நற்பயனைக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதற்காக நெல்லைத் தூவி இறை வழிபாடு நிகழ்த்தினர். நடுகல்லில் இறந்துபட்டோரின் ஆன்மா உறைந்திருப்பதாக எண்ணினர். இறந்துபட்டோருக்குரிய விரும்பிய பொருளைப் படைத்தால் நன்மை விளையும் என்று கருதிக் கள்ளும், மக்களைக் காக்க வேண்டிச் செம்மறிக்குட்டியையும் பலி கொடுத்தனர். நடுகல்லை வழிபட்டால் விரும்பியதைப் பெற இயலுமென்ற நம்பிக்கையும் மக்களிடத்துக் காணப்பெற்றது. வெறியாட்டின்போது முருகவேளிற்குப் பலி கொடுத்து வழிபட்டால் நோய் நீங்குமென்று கருதினர். பரதவர், வலைவளம் பெருக வேண்டுமென்பதற்காகவும் சுறா மீனைப் போன்று வலிமையுடன் திகழ வேண்டுமென்பதற்காகவும் சுறவுக் கோட்டினை வழிபட்டனர். வையையில் புதுப்புனல் நீராடிய மகளிர் பொன்னால் செய்த நத்தை, நண்டு, இறால்மீன், வாளைமீன் ஆகியவற்றை நீரிலிட்டு, பல்கிப் பெருகி நாடு வளமிக்கதாகத் திகழ வேண்டுமென்று வழிபட்டனர்.

References

- Arunachalam, M., (1994) Tholkappiyam Porulathikaram Agathinaiyiyai Urai Valam, Madurai Kamaraj University, Madurai.
- Avvai Duraisamy Pillai, S., (2010) Natrinna Moolamum Velakauraiyum, Poompuhar Pathippagam, Chennai, India.
- Avvai Duraisamy Pillai, S., (2010a) Purananooru Moolam Uraiym, Poompuhar Pathippagam, Chennai, India.
- Dhananjayan, (2012) Kulakkuriyalum Meenavar Valakkarukalum, New Century Book House, Chennai, India.
- Gandhi, K., (1980) Tamilar Palakavalangalum Nambikaikalum, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.
- Mohan, R., (2004) Paathupattum Moolamum Uraiym, New Century Book House, Chennai, India.
- Nagarajan, V., (2004) Kurunthogai Moolamum Uraiym, New Century Book House, Chennai, India.
- Somasundranar, P.V., (1956) Paathupattum Moolamum Uraiym, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Tirunelveli, India.
- Somasundranar, P.V., (1970) Aganaanooru (Kalitruyaanai Nirai), Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Tirunelveli, India.
- Subramanian, S.V., (2003) Tholkaapiyam Thelivurai, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.
- Subramanian, S.V., (2004) Paripadal Moolam Uraiym, New Century Book House, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License